

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΙΚΟΥΣ ΕΡΩΤΑΣ ΜΟΥ
('Αναμνήσεις)

«'Αναμνήσεις τῶν παιδικῶν ἐρώτων σου! καὶ εἰσαγωγή μαλιστα εἰς αὐτούς!» θὰ ἀνακράξητε εἰρωνικώτατα καγχάζοντες... «Μὰ σὺ μόλις εἶσαι τὰρ ἓνα παλῆόπαιδο 19 ἐτῶν... καὶ τολμᾷς νὰ μεταχειρίζεσαι τὴν λέξιν ἔρωσ καὶ εἰς πληθυντικὸν μάλιστα ἀριθμὸν;!! Μᾶς ἐμπαίζεις ἢ κομπορημονεῖς ἀδελφέ!...» Καὶ θὰ ἐξακολουθήσητε παντοῖα καὶ ποικίλα τοιαῦτα μουρμουρίσματα, ἀγανακτοῦντες διὰ τὴν θρασύτητά μου καὶ μάλιστα ἀν τύχης, ὃ ἀναγνώσά μου κανὲν γεροντοπαλλήκαρον, τὸ ἐποῖον δὲν κατώρθωσεν εἰσεῖν νὰ στήσῃ βρόχια ἀσφαλῆ εἰς ἐπίγειόν τινα ἄγγελον, ἀδιαφόρως ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν του... διότι οἱ ἄγγελοι οὐδέποτε γηράσκουσι!!

Ἔχε ὅμως ὀλίγην ὑπομονήν, ὃ δύστροπε φίλε, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι, νὰ σὲ κάμω νὰ τρίψῃς ἐκ χαρᾶς τὰς χεῖρας, διὰ τὴν κωμικὴν πάντοτε λύσιν τῶν τρελλῶν καὶ μωρῶν ἴσως ἐρώτων τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας....

Καὶ ἤδη ἐπὶ τὸ ἔργον... Ἠγάπησα ὅταν ἤμην νήπιον ἑπτὰ ἐτῶν... (Μάλιστα κύριοι! Καὶ ἀν ἀμφιβάλλετε... σᾶς τὸ βεβαίῳ μεθ'

ἔρκου). Ἠγάπησα ἐν ἡλικίᾳ 12 ἐτῶν καὶ τέλος δεκαοκταετής. Ἴδου οἱ τρεῖς κυριώτεροι σταθμοὶ τῶν παιδικῶν ἐρώτων μου, εἰς οὓς λάβετε τὴν φιλόφρονα καλωσύνην νὰ παρεμβάλητε καὶ πλῆθος ἄλλων ἀσθενεστέρων... ἀναφρομένων καὶ διαρρηγνυσμένων ἐκάστοτε κατὰ τὴν μέθοδον τῶν φανταστικῶν πομποφύγων... Ἄλλ' οἱ τρεῖς εἰρημένοι ἐρωτῆς μου ἀρκοῦσιν, ἵνα ἀποδείξωσι τὰς διαφόρους φάσεις, ὑπ' ἃς ἐγγώρισεν ἡ τρυφερὰ καρδιά μου νὰ ἀγαπᾷ. Διότι εἰς μὲν τὸν πρῶτον, τὸ αἶσθημά μου ἦτο Πλατωνικὸν παιδαριωδέστατον, εἰς τὸν δευτέρου Πλατωνικώτατον πάλιν ἀλλὰ μὲ τινὰς ἀξιώσεις καὶ ἀπαιτήσεις καὶ τέλος εἰς τὸν τρίτον σεμνόν, εὐγενές, ὑψηλόν καὶ σπουδαῖον.

Ἡμην ἑπταετὲς νήπιον, ὡς εἶπον, καὶ μαθητὴς ἐν τῷ δημοτικῷ σχολεῖω, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφοίτων τότε καὶ τέσσαρες τρυφερὰ νεάνιδες, μικροτέρας ἡλικίας τῆς ἐμῆς, ἀλλὰ πολὺ τρελλότεραι καὶ χαριέστεραι μου... Ἡ τοιαύτη μεταλλαγὴ φύλου, φαίνεται, συνέβη, διότι δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη ἡ «δασκάλα» ἐν τῷ παρθενωγωγείω καὶ αἱ μητέρες τῶν νεκρῶν συμμαθητριῶν μου εἶτε ἐξ ὑπερβολικῆς φιλομαθείας εἶτε διότι εἶχον τὴν διάθεσιν νὰ ἀπαλάσσωται ἐκ τῆς ἡμερησίας τοῦλάχιστον τυραννίας τῶν μικρῶν ἀγγελομόρφων διαδόλων των, ἀπεφάσισεν νὰ τὰς ἐγκλείσωσι μεταξὺ τῶν 250 ἀρρένων,

πρός σκανδαλισμόν τῶν δυσμοίρων νηπίων...

Δὲν θέλω νὰ ψευσθῶ ὑποστηρίζων ὅτι ὁ σκανδαλισμὸς ἦτο γενικός· ἐγὼ ὅμως ἀπὸ τῆς πρωτῆς ἡμέρας εκκρῶσα τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς το θυσανωτον περιλαίμιον τῆς ὠραιοτέρης (κατὰ τὴν κρίσιν μου) ἐξ αὐτῶν καὶ διενοήθη καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς: «Αὐτὴ ποῦ εἶναι τόσον καλοντυμένη θὰ γίνῃ κάποτε σύζυγος μου». Καὶ ἐρριπτόμην εἰς ὄνειρα καὶ ἐκστάσεις... προκαταβολικῶς ἀπολαμβάνων τῶν ἰδανικῶν θελημάτων τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας μου, τῆς ὁποίας ὁ ζωογόνος καὶ ὀδηγὸς ἥλιος ἦτο το ἐκ κροκωτοῦ ὑφάσματος περιλαίμιόν της. Ἐκλελυμένος εἰς τὸ θρονίον μου διετέλουν ἐν διηνεκῇ ἀφαιρέσει καὶ ἐθώπευον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ὠρικήν φίλην μου ἐξ ἀποστάσεως πέντε θρονίων... Ἡ προσήλωσις ὅμως αὐτῆ ἐγένετο ἐπὶ τέλους αἰσθητὴ καὶ ὁ διδάσκαλός μου πρῶτον τινὰ μὲ συναλαβὴν ἐπ' αὐτοφῶρ... μὴ προσέχοντα εἰς τὸ μάθημα καὶ σύρων βιαιῶς τὸ ὠτίον μου, μὲ ἔδωκε καὶ ἐν ἀβρὸν ραπισματάκι λέγων «Ἐδῶ δὲν χάρτουν μυίγες Τάκη!» ἀδυνατῶν νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἀγαθός, ὅτι ἂν εἰς τοὺς ἐπταετείς μαθητάς του δὲν ἐπιτρέπεται νὰ «χάρτουν μυίγες» δὲν ἀποκλείεται ὅμως εἰς αὐτοὺς νὰ κατατρώγουν διὰ τῶν βλεμμάτων τὰς ἐξαετείς συμμαθητρίδας τῶν...

Ἐννοεῖτε ὅτι μετὰ τὸ κωμικὸν πάθημά μου ἐγενόμην ἦττον διαχυτικός, καὶ μάλιστα ὅταν χάριν ἐκείνης ἐρραπιζόμην, εὕρισκον τρόπον νὰ τῆς ρίψω ὑπόδρα ἐν συμπαθῆς βλέμμα... δι' οὗ θὰ διεβεβαίουν αὐτὴν, ὅτι καὶ εἰς τὸ πῦρ ἀκόμη δύναμαι νὰ ριφθῶ διὰ τὸν ἔρωτά της... ἐκείνη, ἡ ἀχάριστος, ἐκάγχαζε μετὰ τῶν φίλων της (τῶν θηλυκῶν δά... μὴ μου τὴν παρεξηγήτε διότι δὲν ἦτο καὶ ἄπιστος). Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀρθείσης ἀτυχῶς τῆς ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ ἀνωμαλίας, ἐχωρίσθησαν τὰ ἄρρενα ἀπὸ τῶν θηλέων καὶ ἡ καρδιά μου ὁμοίως ἀπὸ τὴν τῆς νεκρᾶς φίλης μου, ἥτις οὐδέποτε ἐνόησε τὴν ἀγάπην μου, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν ἐσκέφθην ποτὲ νὰ τὴν ἀνακοινώσω... Ἐχωρίσθημεν καὶ ἡ λήθη μετέβλεπεν εἰς ἐρείπια τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν αἰσθημά μου, καὶ ἤδη μόνον ἂν συμπέσῃ νὰ ἴδω θυσανωτόν τι περιλαίμιον ἀναμνησκόμαί της φίλης, ἥτις τῶρα κατοικεῖ πολὺ μακρὴν.

Β'

Παρήλθον ἕκτοτε πέντε ἔτη... πέντε ὀλόκληρα ἔτη χωρὶς ἡ καρδιά μου νὰ σκεφθῇ σοβαρῶς περὶ καταρτισμοῦ καὶ νέου ἐρωτικοῦ συνδυασμοῦ, ὅτε αἴφνης ἔπεσεν ἀπο τοὺς οὐρανοὺς εἰς τὴν πόλιν μας ἕνα ἀγγελουδάκι... ἡ Λέλα μου... τὴν ὁποίαν ἐθεώρησα ὑποχρέωσιν καὶ

καθῆκον νὰ ἀγαπήσω... Ἦμην μαθητὴς τῆς Β' τάξεως τοῦ γυμνασίου, δωδεκαετῆς μόλις, καὶ εἶχον ἀναγνώσει πλῆθὺν ἐρωτικῶν μυθιστορημάτων, ἐπιζητῶν εὐκαιρίαν, ἵνα ἐφαρμόσω καὶ πρακτικῶς ὅσα ἐν τῇ θεωρίᾳ μὲ εἶχον καταγοητεύσει... Καὶ ἴδου αὕτη προχειροτατὴ ἤδη... Ἡ δεκαετὴς ἂν μὴ ὀλιγώτερον, Λέλα, ἡ ἐρήμην καταδικασθεῖσα νὰ ἀγαπᾶται παρ' ἐμοῦ, μετέβλεπε καθ' ἐκάστην εἰς τὸ παρθεναγωγεῖόν μας μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀδελφῆς της Πόπης...

Καὶ ἐγὼ, πιστεύων ἀδιστακτικῶς, ὅτι ἐκείνη ἦτο ἡ μόνη ἐν τῷ κόσμῳ δι' ἐμὲ πλυσθεῖσα, τὴν ἀνέμενον πάντοτε ἵνα θαυμάζω τὴν ὄντως περικαλλεστάτην μορφήν της. Ἄχ! Ποσάκις δὲν ἐκαρρῶθην γοητευμένος ἐκ τῆς ξανθῆς της κόμης, ποσάκις δὲν ἐστένηξα μετὰ κωμικῆς ἐμφράσεως εἰς τὴν διάβασιν τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας μου... Πλὴν οὐδ' ἔστρεψεν ποτὲ νὰ μὲ ἴδῃ, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τόσον γρήγορα ἀπέκτησεν ἐραστήν, τὴν ὁποίαν λέξιν δὲν θὰ εἶχον συμπεριλάβει ἀκόμη τὰ λεξικά τῆς καρδίας της... Μὴ νομίσητε ὅμως ὅτι εἶχον καὶ ἀπαιτήσεις πολλὰς... Ἀπ' ἐναντίας, ἀδιοφθῶν περὶ τοῦ ἂν μὲ γνωρίζῃ, ἂν μὲ ἀγαπᾷ ἢ ἂν θὰ μὴ ἀγαπήσῃ ποτὲ, ἠρκούμην νὰ τὴν ἀγαπῶ ἐγὼ μέχρι τάρου καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν διατριβὴ της δὲν θὰ ἦτο διαρκὴς ἀπεφάσισα νὰ τῇ χάρισω κατὰ πρὸς ἐνθύμησιν καὶ μαρτύριον τοῦ αἰωνίου πρὸς αὐτὴν ἔρωτός μου... Μάλιστα μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἤρχιζαν οἱ τρύγοι καὶ ἡ ἀμπελος τοῦ θεοῦ μου ἦτο πλησίον τῆς τοῦ πάππου της, ὥστε ἀφεύκτως ἐκεῖ θὰ συνηνώμεθα καὶ θὰ εὕρισκον τρόπον νὰ προσφέρω τὸ «κάτι» αὐτό... Λαμπρά!

Ἀλλὰ τί νὰ ἐκλέξω ὡς ἐνθύμιον; Εἶχον προθεσμίαν 15 ἡμερῶν. Νὰ γράψω ἐρωτικὴν ἐπιστολήν; Μοὶ ἐφάνη πεζότατον καὶ ἀρκούντως πολυμῆρον διότι, δὲν τὸ κρύπτω, ἡ δειλία μου ἦτο ἀπεριόριστος... Ἀλλὰ τότε, τί νὰ τῇ χάρισω;... Ἄ! μετὰ μίαν ὥραν τὸ δῶρον ἦτο ἕτοιμον. Ἐκοῦσα ἐν ὄγδρον χονδρῶ καὶ πολυτίμου λευκοῦ χάρτου, τὸ ἐποίκιλα καὶ τὸ ἐστόλισα μὲ χίλια δροῦ ἰχνογραφήματα καὶ ζωηρὰ πλαίσια καὶ τέλος παρενέβλα καὶ τέσσαρα αἰσθηματικώτατα τετράστιχα, κλαπέντα ἐκ τινος τραγωδίας, καὶ πεισθεὶς περὶ τῆς ἀφεύκτου τελεσιουργήσεως τῶν προθέτων μου, ἐκγωνίως ἀνέμενον τὴν στιγμήν καθ' ἣν θὰ προσέφερον τὸ ἰδιότροπον δῶρόν μου, ἥτις πύχμον νὰ ἦτο ἐν αὐτῇ ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ... Καὶ ὅμως πρὸ τῆς παρόδου τῶν 15 ἡμερῶν μετενόησα... Ἡ δειλία ἐπεκράτησεν, ἐξωθήθηκα βίᾳ τὴν ἀ-

πέφοσίν μου, διότι οἱ στίχοι μοὶ ἐφάνησαν λίαν ἀπροκαλύπτως ἐκφράζοντες τὸ αἰσθημά μου καὶ ἂν περιήρχοντο εἰς γνῶσιν τῶν συγγενῶν της τότε... ἀλοίμονον!!!

Ἐσβεσα μετὰ σπουδῆς τοὺς στίχους καὶ περιλύπως ἐκάρφωσα τὸ δῶρόν μου ἐκείνο ἀνωθεν τῆς βιβλιοθήκης μου, ἐνθα καὶ τῶρα ἀκόμη μένει, προβάλλον ὠχρὰν καὶ ἄχαριν τὴν ὄψιν του... τὸ δυσμοίρον!... Ἄλλον τρόπον, ἄλλον τρόπον!... ἐσκέφθην... καὶ ὄντως, μετὰ δύο ἡμέρας παρ' ὀλίγον νὰ ἀνακράξω, ἂν καὶ ἐνδεδυμένος ἐγὼ, τὸ: Ἐβρηκα εὔρηκα... Ἐνώπιόν μου εὐρέθησαν τυχαίως αἱ «Παιδικαὶ σελίδες» τῆς προσφιλεστάτης συντρόφου τῶν παιδικῶν μου χρόνων. «Διαπλάσεως τῶν παιδῶν» βιβλιαριον ἄδետον, ἀλλὰ πολὺ μικρῶν διαστάσεων. Ἐρρίφθην λοιπὸν εἰς ἔργον εὐθύς, καὶ τὸ ἀκομῶν ἐκείνο μετεβλήθη εἰς περικαλλέστατον κομολόγημα, ὡς τοῦλάχιστον ἐπίστευον τότε, δυνάμενον οὐ μόνον νὰ θέλῃ ἀλλὰ καὶ ὀλοσχερῶς νὰ κατακτήσῃ τὴν τρυφεράν τῆς Λέλας μου καρδίαν. Καὶ δὲν ἀμφεβαλλὼν περὶ τῆς ἀκαταμαχίτου καὶ μαγικῆς ἐνεργείας του, διότι ἀντὶ δέρματος εἶχον θέσει κίτρινον μεταξωτόν (ἀτλάζι) τὴν δὲ μαρμαρόκολλαν ἀντικατέστησα διὰ ροδίνου μεταξωτοῦ καὶ διαφανοῦς ὑφάσματος.

Θρίαμβος, θρίαμβος ἀληθής... Μία βεντάγια (ἀριστήριον) προσεφέρθη εὐμενῶς νὰ μοὶ προμηθεύσῃ, χωρὶς ποτὲ νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τὸν δράστην τῆς ἀδιορθώτου φθορᾶς της, τὰ ἐπιχρυσωμένα χάρτινα σειρήνια της πρὸς μεγαλοπρεπεστέραν διακόσμησην τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τῶν εὐτυχῶν «Παιδικῶν σελίδων». Ἄ! μὰ πλέον δὲν γλυτώνει! ἀνεκράξα μὴ δυνάμενος νὰ ἀποσπάσω ἀπ' αὐτοῦ τὰ τεθαμβωμένα ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ὀμματά μου... Τώρα θέλει καὶ δὲν θέλει θὰ μὲ ἀγαπήσῃ... Καλὲ τί λόγος! Καὶ ἐκφρων ἐξ ἀγαλλιάσεως, ἤρχισα τὸ ἀνευ λέξεων τραγουδάκι μου «τρα-λα λέλα-λέλα-λά» τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐψάλλον, ἀνακουφιζόμενος διὰ τῆς μεγαλοφώνου ἀπαγγελίας τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματός της, τεχνηέντως ὑποκρυπτομένου εἰς τὸ τραλα λέλα-λέλα-λά...

Τί χαρὰ μου! Ἐφθισαν οἱ τρύγοι... Ἠγέρθησαν λίαν ἐνωρὶς καὶ ἐνδύθει ἀμέσως τὰ καλλίτερα ἐνδύματά μου ἔσπευσα εἰς τὴν ἀμπελον τοῦ θεοῦ μου, θέσας προηγουμένως εἰς τὸ θυλάκιον τὸ πολυτίμον δῶρόν μου... Ὁ τρυγητὸς μὲ ἐνθουσιάζει... τὰ κοφίνια, τὰ χωνιά δι' ὧν οἱ τρυγηταὶ ὠρύνονται, τὰ τρελλὰ ἄσματα καὶ οἱ τρελλοὶ γέλωτές των εἶνε ἐκ τῶν προσφιλεστέρων ἀπολαύσεών μου... Τρυγῶ πάντοτε ὡς ἡ καλλιτέρα τρυγήτρια. Ἡμίγυμνος, ζωηρὸς ἀει-

κίνητος, καθίσταμαι ὁ πρότασις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ... Καὶ ἐν τούτοις, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, λησμονήσας τὰς ἐξεις μου καὶ ἀδιαφορήσας εἰς τὰς προσκλήσεις τῶν ἄλλων τρυγητῶν, προσφερόντων μοὶ τὸ ὠραιοτέρον καὶ μικρότερον κοφίνιον... διήλθον εἰς τὴν ἀντιθετον ἄκραν τῆς ἀμπέλου τοῦ θεοῦ καὶ προσέχων ἐπιμελῶς μήπως λερώσω τὰ ἐνδύματά μου ἀνήλθον ἐπὶ τῆς μάνδρας τῶν ὀρίων, προσποιούμενος ὅτι προσεπάθουν νὰ κόψω λεπτήν ράβδον ἀγριοκερασιᾶς, ἐν ᾧ πράγματι ὁ μόνος σκοπός μου ἦτο νὰ κατασκοπεύσω εἰς τὴν παρακειμένην ἀμπελον τοῦ πάππου τῆς Λέλας μου ἐνθα ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ ἦτο μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Πόπης...

Θεέ μου! Οἶα εὐτυχία... ἦτο ἐκεῖ μόνη, λευκοενδεδυμένη καὶ χαριστάτη ὡς ἄγγελος... Δὲν ἠδυνάμην νὰ κορέσω τὸν θαυμασμόν μου... Τὸ ξανθὸν κεφαλάκι της ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὰς τρυγυτριάς των, καὶ κατώρθωσα ἐπὶ μακρὸν νὰ τὴν παρατηρήσω, σφοδρῶς συγκεκινημένος διὰ τὴν προσέγγισίν της... Αἴφνης ἔστορε... μὲ εἶδε καὶ ἔτρεξε δρομαίως πρὸς τὸ μέρος μου... Ἀνεπήδησα ὡς ἐγκληματίας, ἐπ' αὐτοφῶρ συλλαμβανόμενος, καὶ ὑποθέσας ὅτι καταδιώκομαι ὑπὸ λεγεῶνων συγγενῶν της, ἐζήτησα νὰ τραπῶ εἰς ἄτακτον φυγὴν, ἀλλ' ὀλισθήσας ἔχασα τὴν ἰσοροπίαν καὶ κατεκρημνίσθην εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἀμπέλου της... Ἡ Λέλα ἔσπευσε ταχύτερον τότε καὶ βοηθήσασά με νὰ ἐγερθῶ μὲ ἠρώτησεν ἂν ἐκτύπησα καὶ μοὶ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἤρχετο νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ τῆς κόψω καὶ ἐκείνης «βέργες» διότι ἦτο μικρὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναβῇ μόνη... Χωρὶς λέξιν νὰ προφέρω, τῇ ἐχάρισα τὰς ἰδικὰς μου καὶ ἔσπευσα ἀνελθὼν τὴν κατηραμένην ἐκείνην μάνδραν νὰ ἐξαφανισθῶ ἀπεσβολωμένος ἐξ αἰσχύνης διὰ τὸ κωμικὸν πάθημά μου...

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἤρχετο καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου καὶ μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς Λέλας, ἥς ἦτο στενοτάτη φίλη καὶ συμμαθήτρια καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ μείνῃ ὄλην τὴν ἡμέραν μαζί μας, τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς πρὸς ἄκραν ἀγαλλίασιν μου... Ἐν βραχεὶ ἐπῆλθε μεγάλη ἐξοικειώσις μεταξὺ μας καὶ χωρὶς νὰ διατρέχω τὸν κίνδυνον, χάρις εἰς τὴν ἡλικίαν μου, νὰ παρεξηγηθῶ, ἀνεμίχθην εἰς τὰ τρελλὰ παιγνιδία των. «Καὶ ἡ Πόπη δὲν θὰ ἔλθῃ;» ἠρώτησα δειλῶς τὴν Λέλαν... «Ναί! ἀπῆντησεν ἐπιχαρίτως μειδιάσασα, πιστεύω τὸ μεσημέρι». «Περίφημα!! Θὰ μείνωμεν λοιπὸν ἡσυχοὶ ἀρκετὰς ὥρας» διενουόμην καὶ ἔθλιβον μετὰ παραφορᾶς ἐπὶ τῆς παλλούσης καρδίας μου τὸ βιβλίον, ὅπερ θὰ εὕρισκον κατάλληλον στιγμήν νὰ τῇ δωρήσω, πρὶν ἔλθῃ ἡ αὐστηρὰ

ἄδελφὴ τῆς καὶ μοῦ καταστρέψῃ τὸν ὀπωπὴ-
ποτε ἐνόχον σκοπὸν μου.

Μικρὰ νεφύθρια ἐπλανῶντο ὡς ἀρνία πάλ-
λευκα εἰς τὸν οὐρανόν, προκαλοῦντα τὸ θαυμα-
σμὸν ἡμῶν τῶν παιδίων καὶ τὴν μελγχολίαν
τοῦ θεοῦ μου ὅστις θυμωμένος διὰ τὴν ἀπρο-
δόκητον ἀπουσίαν δύο τρυγητριῶν, ἀνελογίζετο
τὰς συνεπειὰς τῆς βραδύτητος τοῦ τρύγου καὶ
ἐφοβεῖτο βροχὴν κατὰ τὸ δεξιόν. Καὶ νὰ βρα-
χῆς ἐν ὑπαίθρῳ, ἀφοῦ μάλιστα μόνος ὁ λόγος
διασκεδάσειωσέ σέ ὠδήγησεν ἐκεῖ, ἦτο φοβερόν!..
Ἐγὼ ὁμῶς δὲν ἠνόουν ἀπὸ αὐτά! καὶ ἐπ' οὐ-
δενὶ λόγῳ παρεδεχόμην, διὰ τὰ ὄρακα ἐκεῖνα
συννεφάκια τὰ χρυσιζόντα ὀλίγον εἰς τὰς ἀρκας
ὡς νὰ ἀπέστελλον φιλήματα εἰς τὸν μεγαλο-
πρεπῶς ἀνατέλλοντα πατέρα των, ὅτι ἦτο δυ-
νατὸν νὰ μᾶς προξενήσῃσι κακόν. Ἄλλ' ὁ θεὸς
μου εὐτυχῶς δι' ἐμὲ εἶχεν ἀντιθετὸν γνώμην
καὶ διὰ τῆς βίας ἀπέσπασεν ἀφ' ἡμῶν τὴν ἐ-
ξαδέλφην μου ἵνα ἀναπληρώσῃ τὰς μὴ ἐλθού-
σας τρυγητρίδας. Καὶ οὕτω ἐμείναμεν μόνοι
ἐγὼ καὶ ἡ Λέλι μου...

Περῆθην ἀρετὴ ὥρα ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ...
Δὲν ἐτόλμων λέξιν νὰ ἀρθρώσω. Ἐκείνη ἐπὶ
τέλους ἠγέρθη περιχαρῶς καὶ τὴν ἐμιμήθη...
Μὲ ἠτένισε πρᾶκτικῶς καὶ μὲ ἀγγελικὸν
μειδιάμα εἰς τὰ δροσερὰ χειλάκια τῆς ἐπιθύρισε..
«Πᾶμε σ' ἐκείνη τὴν συκιά;.. ἔχει μεγάλα σύ-
κα». «Καὶ μὲ ρωτᾷς;» ἀπήντησα, ἔκφρων ἐκ
τῆς χαρᾶς μου... Ἄλλὰ, προσέθεσα, περιμένε
μὲ πρὸς στιγμὴν... Καὶ ἀποκρυβείς ὀπισθεν μιᾶς
μάνδρας, ἔγραψα εἰς τὸ πρῶτον ἐξώφυλλον τοῦ
δῶρου μου, δύο τετριμμένους στίχους μὲ τὴν ὑ-
πογραφήν μου... Δὲν τὸ ἐθεώρησα ἐκ τῆς τα-
ραχῆς μου ἐπικίνδυνον τοῦτο πλέον... Ἐπέστρε-
ψα ἔπειτα καὶ χειροκρατούμενοι ἐσπεύταμεν εἰς
τὴν μεγάλην συκιά... ἦς ὁ πολυσχιδεὶς κλώνοι
ὑψοῦντο ὀλίγον ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, ὥστε δὲν
ἐφθάνεν ἡ Λέλι νὰ ἀναβῆ... Ἄλλὰ καθ' ἣν
στιγμὴν διανοοῦμένη πῶς νὰ διορθωθῇ τὸ μι-
κρόν αὐτὸ πρόσκομμα... «Σκῦβε, μοι εἶπε, σκῦβε
πολύ». Ἐξέτελεσα αὐτοστιγμὴν ὡς διαταγὴν
τὴν παράκλησίν τῆς, καὶ ἐγονάτισα κάτωθι τῆς
συκιάς..

«Νὰ μιὰ ὠραία σκάλα» εἶπε καὶ ἀρπάξασα
διὰ τῆς ἀβρᾶς χειρὸς τῆς ἕνα μικρὸν κλάδον
ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, ἐνῶ ἐγὼ ὄθησα
μετὰ προσοχῆς τὸ χριεστάτον καὶ ἐλαφρότατον
φορτίον μου καὶ μετ' ὀλίγον εὐρισκόμεθα ἀμ-
φότεροι ἐνηγκαλισμένοι ἐπὶ τοῦ κλώνου, καὶ λι-
κνιζόμενοι συγχρόνως, διότι ἦτο πολὺ εὐλύγι-
στος. Ὀλίγον ἀπωτέρω, μικρὰ βρουτοῦλα χύνου-
σα κρυτάλλινον ὕδωρ, ἐσχημάτιζε κάτωθεν
τῶν ποδῶν ἡμῶν καταπράσινον τέλμα, ἐνῶ

ἄνωθεν τὰ πουλάκια πηδῶντα εἰς τὰ ἐλαιό-
δενδρα ἐκελλάδουν μελωδικάτατα, ἀμιλλώμενα
νὰ ὑπερβῶσι τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς Λέλις
μου, ἥτις κατεκλήλει τὰ ὦτά μου, ὅτε μὲν διὰ
γλυκυφθόγγων ἀσμάτων, ὅτε δὲ διὰ μελιστα-
γῶν καὶ ἀφελεστάτων διηγήσεων... Ἐστῆριζε
τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καὶ ἐγὼ
εἶχον περιβάλλει τὴν ὀσφύν τῆς διὰ τοῦ ὑπο-
τρέμοντος βραχιονός μου διότι τὸ διχβολάκι ἐρο-
βεῖτο, ἔλεγε, μήπως πέτη...

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Γάκης.

ΑΤΑΚΤΑ

Ἐν συναναστροφῇ, φουμαδόρος τις προσφέρει
τὴν σιγαρεττοθήκην του εἰς τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ
γείτονά του.

— Εὐχαριστῶ, δὲν καπνίζω ποτέ.

Στρέφεται πρὸς τὸν ἄλλον, εἰς τὰ δε-
ξιὰ του.

— Εὐχαριστῶ, κ' ἐγὼ δὲν καπνίζω.

Ἡ σύζυγός του τῷ λέγει κρυφά, 'ς τ' αὐτί.

— Πρόσφερε εἰς τὸν κύριον λοχαγόν...

— Δὲν κάνει! Αὐτό;... καπνίζει.

Κύριός τις μετέδη εἰς τὴν οἰκίαν λοχαγοῦ
τινος.

— Μέσα εἶναι ὁ λοχαγός; ἐρωτᾷ τὸν στρα-
τιώτην.

— Ὁχι, κύριε, εἶναι 'ς τὰ μπάνια.

— Διάβολε! Καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀπόλυτον
νὰ τὸν ἴδω. Ἄς εἶναι! Ἐὰ τὸν περιμένω.

Καὶ κάθηται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ λοχαγοῦ.

Παρέρχεται μίᾳ ὥρᾳ, δύο, τρεῖς. Ὁ ἐπι-
σκέπτης ἀνυπομονῶν, ἐρωτᾷ τὸν στρατιώτην!

— Μὰ πότε θὰ ἐπιστρέψῃ, ἐπὶ τέλους;

— Μετὰ 10 ἡμέρας, κύριε.

— Πῶς! Δὲν μοῦ εἶπε; πῶς εἶνε 'ς τ' μπά-
νια;

— Ναί, κύριε· εἶνε 'ς τὴν Αἰδηψό.

Ἄτακτος.

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν
ὀδῷ Δεληγεώργη, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυ-
σανθοπούλου, περιεχούσης 7 εὐρύχωρα δωμάτια,
κουζίνα, ταρράτσαν, ἀποθήκην, ὕδωρ πόσιμον,
πλυσταρεῖον καὶ λοιπὰ χρειώδη.

Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Οἶκο
γενεῖας».

Α Λ Γ Ο Σ Ι . . .

ΑΧΙΛΛΕΙ ΠΑΡΑΣΧΩ!

«Φεῦ! πόσον νήπιος εἴμεθα καὶ πρὸς ἀλλήλους ξένοι!
» Ἐὰν τὸ γέλωσ προσγελᾷ, κρυπτή ἡ καρδία μένει!
» Τὸ πλάσμα, ἀλλ' οὐδέποτε τὸν Πλάστην θεωροῦμεν!
» Καὶ ἂν βλέπωμεν προσκῆνια τὰ ἐνδὸν ἀγνοοῦμεν!»
(Βασιλείδου Ἀττικαὶ Νῦκτες τόμ. III σελ. 206).

Πῶς! δὲν πιστεύεις, οὐδὲ Σὺ, ὁ βασιλεὺς τῆς Λύρας
Ὡς ἀληθῆ τοῦ στήθους μου καὶ τῆς ψυχῆς τὸν πόνον
Καὶ λέγεις ὅτι ἡ ἀρὰ κατὰ τῆς μαύρης μοῖρας
Σοὶ φαίνεται προσποίσις, προσποίσις καὶ μόνον;

Σὺ, ὅστις ἐνεβάθυνες καὶ εἶδες τὴν ψυχὴν μου
Σὺ, ὅστις τῆς καρδίας μου γνωρίζεις ἄλγη τόσα
Ἀποκαλεῖς προσποίσις ψευδῆ τὴν οἰμωγὴν μου
Καὶ δυσπιστεῖς ὡς δυσπιστεῖ παρθένος ἀγαπῶσα;

Σὺ, ὅστις ἐδοκίμασες τοῦ βίου τὰς πικρίας
Πιῶν πολλὰ ποτήρια, ὡς ἔγραψες πρὸ χρόνου,
Εἰς στίχους ἔνθα ποίσις μετὰ τῆς ἀληθείας
Φρικτὴν εἰκόνα δίδουσι τοῦ ἄλγους καὶ τοῦ πόνου;

Σὺ, οὔτινος δὲν ἔψαλεν ἡ λύρα εἰμὴ μόνον
Ἄλγη, πικρίας, στεναγμούς, ὀδύνην, φρίκην, πόνον,
Σὺ, ὅστις νῦν ἀναπολῶν τὰ νεαρά Σου ἔπι
Στενάζεις ἐνθυμούμενος... Σὺ, δυσπιστεῖς εἰσέτι;

Τίς οἶδεν! ἂν τοὺς στίχους σου, τοὺς μὲ πολλὴν πικρίαν
Γραφέντας, εἰς τοῦ βίου Σου ἀκόμην τὴν προΐαν,
Προσποίσις οἱ φίλοι Σου δὲν εἶχον ὀνομάσει,
Πλὴν! ἡ ψυχὴ σου εἴξευρε τί εἶχε δοκιμάσει

Ἦ! ἂν ἠδύνατο κανεῖς τὰ στήθη του ν' ἀνοίξῃ
Καὶ τὴν ὀδύνην τῆς πτωχῆς καρδίας του νὰ δείξῃ
Ἦ, τότε θὰ ἐδλέπομεν ἐκ τῶν ἀνθρώπων πόσοι
Στενάζουν, ἐνῶ φαίνονται ὅτι γελῶντες ζῶσι!

Ἡ Ποίσις, ἡ ἀδελφὴ αὐτῆ τῆς ἀληθείας,
Δὲν ψεύδεται... Ὁ ποιητὴς τὴν λύραν του τονίζει
Εἰς ἐμπνευσιν πηγάζουσιν ἐκ μόνης τῆς καρδίας
Καὶ τοῦτο κάλλιον ἐμοῦ ἢ Μοῦσά Σου γνωρίζει

Πείσθητι, τῆς καρδίας μου τὸ ἄλγος χύνω μόνον
Εἰς τὴν πτωχὴν μου λύραν
Κ' εὐρίσκω ἀνακούφισιν καὶ βάλαμον τῶν πόνων
Υβρίζων, καταρώμενος τὴν μαύρην μου τὴν μοῖραν!...

ΝΙΚΟΣ ΚΟΨΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΩΣ ΠΟΤΕ;

Ὡς πότε ἀπελις θά ζῶ, ὡς πότε θά στενάζω;
Μὲ δακρυσμένα ὄμματα, ὡς πότε θά κυττάζω
Τὸν σκοτεινὸν μ' ὀρίζοντο, τοῦ βίου μου τὴν δίνην,
Ἴσως πικρὰν μοῦ προζενεῖ καὶ ἄρρητον δύνην;

*

Ὡς πότε θ' ἀφυπνίζωμαι ἀπογοητευμένη;
Μ' ἀπελπισίας ὄνειρα καταταρρανευμένη
Τὴν πένθιμον αὐτὴν δρόν, ὡς πότε θά βαδίζω,
Ἄφου ἡμέρας εὐτυχεῖς δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω;

*

Ὡ! εἶναι προτιμώτερον τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ κλείσω,
Ἀπὸ τὴν καθημερινὴν νὰ λείψω τρικυμίαν
Καὶ μόνον ἔς τὴν ἀπόλυτον τοῦ τάφου ἡρεμίαν
Νὰ εὐρω ὅτι ἐπὶ γῆς ποτὲ δὲν θ' ἀποκτήσω...
Τὴν λήθην!

ΛΟΥΚΙΑ ΛΕΥΚΙΟΥ

ΟΞΥΜΩΡΑ

Νὰ σὲ λέγουν Μακρῆν καὶ νὰ ἦσαι κοντὸς
δύο πῆχεων.

*

Νὰ σὲ λέγουν Μαυρομάτην καὶ νὰ ἔχῃς
μάτια τῆς γάτας.

*

Νὰ σὲ λέγουν Παχύγιαννη καὶ νὰ ἦσαι ἰσ-
χνὸς ὡς τσίφος.

*

Νὰ σὲ λέγουν Κοντογιάννη καὶ νὰ ἦσαι ψη-
λὸς ὡς κυπαρίσσι.

*

Νὰ ζητῆς ἀπὸ τὰ χαρτοπωλεῖα μελάνην...
ἐρυθρὰν.

*

Νὰ σὲ λὲν Φωστῆρα καὶ νὰ ἦσαι... κουτεντές.

*

Νὰ ὀνομάζῃσαι Χρυσάφης καὶ νὰ ἦσαι...
τενεκές.

*

Νὰ λὲς ὅτι φεύγεις... ἀφεύκτως.

*

Νὰ ἦσαι Ἑλλήν ἠθοποιός· νὰ ὑποκρίνῃσαι ἐπὶ
σκηνῆς τὸν αὐτοκράτορα Λούκουλλον· καὶ μετὰ
τὸ τέλος τῆς παραστάσεως νὰ τυλώνῃς τὴν
παραδαρμένη σου ἔς τὸ... πατασζιδικό!

Ἐγώ.

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Τῷ φιλάτῳ Κη Ι. Η Χρυσανθοπούλῳ

Πῶς ἤθελα στοῦ φύλλου Σου τὴν ἔσχατη ἀκρούλα
Κι' ἐγὼ νὰ γράφω κάποτε, μιὰ λέξι, μιὰ σειρούλα!
Μὰ μὴν εἰπῆς πῶς ζήλευσα τὴ δόξα, τὸ στεφάνι
Τοῦ ποιητοῦ· ἢ τρέλλα μου, ἐκεῖ ψηλὰ δὲν φθάνει.
Στοὺς στίχους μου, ὡς πάντοτε, θὰ κλαίω τὸν καύμῳ μου,
Τὸ ντέρντι μου τὴν πίκρα μου καὶ τὸ παράπῳ μου.

Πολλὲς νυχτιές π' ἀκοίμητος, στὸ παρελθὸν γυρεύω
Τῆς ἄχαρης τῆς νύκτις μου, τὸ αἶτιον νὰ εὐρω
Σὰν ὄργισμένη θάλασσα, σὰν βουρλισμένο κύμα,
Ὁ νοῦς μου πᾶσι κ' ἔρχεται ἀπ' τὴν ζωὴ στὸ μνήμα.
Στὸ μνήμα ποῦ δὲν φθάνουσι τοῦ κόσμου ἐπικρίσεις,
Τῆς κοινωνίας ἢ σαχλῆς καὶ φαῦλης προσποιήσεις.

Ἄναθενα στὴν μοῖρά μου, στὸ πᾶν, στὸ πεπρωμένο.
Ἄπ' τὴν σελίδα τῆς χαρῆς, ποῦ μ' ἔχουν ξεγραμμένοι!

Τσακῶ τὴν πέννα, δὲν βαστῶ, χωρὶς νὰ βλασφημῶσω!
Τὸ τ' ἔχω τί αἰσθάνομαι, σαφῶς νὰ παραστήσω.

|Δημητσάνα|

Ἄτερπής.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Μόνον εἰς τὸ **Θέατρον τῆς Ὁμοιοφίας**
εἶχομεν κάποιαν κίνησιν με τὴν «Ξένην» τοῦ
Δουμά. Τὸ δράμα τοῦτο, δὲν συμβιβάζεται, βε-
βαίως, μετὰ τὰ Ἑλληνικὰ ἔθνη, ἀλλ' ὀφείλομεν
νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῶν
γραμμάτων ὑπερήρουν ἦτο μία σπανία φιλο-
λογικὴ ἀπόλαυσις. Ἐν τῇ ὑποκρίσει διεκρίθησαν
ἡ δεσποινὴς Αἰκ. Βερώνη, ἡ κυρία Χ. Ταβου-
λάρη καὶ οἱ κ.κ. Δ. Ταβουλάρης, Ἐδμόνδος
Φύρστ καὶ Ν. Ζάννος.

Εἰς τὸ **Θέατρον Τσόχα**, τὰ ἴδια καὶ
τὰ ἴδια, εἰς ἃ πρωταγωνιστοῦσι πάντοτε ὁ κ.
Παντόπουλος καὶ ἡ κυρία Μελπομένη Π. Κων-
σταντινοπούλου.

Περὶ τοῦ ἐν τῷ **Θεάτρῳ Ὀλυμπίων**
Διαζυγίου τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου καὶ
τῶν λοιπῶν Οἰκογενειακῶν τῆς ὅσον καὶ ἂν
εἶναι ταῦτα Γελοῖα, οὐδὲν ἄναμιγνύμεθα.

Θὰ στιγματίζωμεν ὁμῶς τὴν κακοῦθειαν τοῦ
εἰσιτηριοπώλου τῆς, ὅστις, ἐνῶ ἑκατοντὰς καθι-
σμάτων εἰς τὰς πρώτας σειρὰς, ἦτο ἀπώλητος,
ὁ κύριος οὗτος τὰ εἶχεν εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ πί-
νακα ἐσβεσμένα, ὡς πωλημένα δῆθεν, καὶ τοῦτο
ἵνα τὰ πωλήσῃ ἀργότερα μετὰ πουργουιά. Εἰς φίλος
μας ἔλαβε κατὰ τὴν 9ην ὥραν ἀκρι-
βῶς εἰσιτήριον εἰκοστῆς ἰσῶς σειρᾶς, ἐνῶ ὁμᾶς
ἄλλων, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἠγγόραζον πέντε
εἰσιτήρια εἰς τὴν πέμπτην ἢ ἕκτην σειρὰν.

Διὰ τὴν **κλοπὴν**, ἣτις ἐξακολουθεῖ νὰ γί-
νεται εἰς τὸ Δημόσιον παρὰ τῶν θυρωρῶν καὶ
λοιπῶν, εἰς τοὺς φόρους τῶν διαρκῶν εἰσιτη-
ρίων καὶ τῶν ἀπλῶν εἰσόδων, δὲν κάμνομεν
λόγον ἂς κάμνουν καλὰ ὁ Ταμίας καὶ οἱ οἰκο-
νομικοὶ ἐπιθεωρηταί.

Ἠλπίζομεν διόρθωσιν ἀπὸ τὴν νέαν διεύ-
θυνσιν τοῦ κ. Κοτοπούλη, ἀλλὰ βλέπομεν ὅτι
καὶ ὁ νέος βιοδιττῆς παίξει τὸν ἴδιο χαβᾶ
μετὰ τὸν πρῶτον.

Μεφιστοφελής.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Γάμος ἐν Τυρόλῳ.

Ἡ σκηνὴ ἐν τινὶ ἀγροτικῇ οἰκίᾳ.

Πρόσωπα: Γεωργός, Γαβριέλλα, θυγά-
τηρ του, Πιπίνος, βοσκὸς καὶ μέλλων γαμβρός.

Γεωργός: «Λοιπὸν ἂν θέλῃς γυναικα, νὰ!
πάρε τὴ θυγατέρα μου.

Πιπίνος: «Ναί, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ Γαβριέ-
λα! Ἐγὼ τὴν Τερέζα θέλω τὴ μικρότερη».

Γ. «Ἐλα τώρα, αὐτὸ δὲ γίνεται σκέψου
καλὰ καὶ πάρε τὴ Γαβριέλλα· εἶνε ὁμορφο-
κορίτσι καὶ γεροδύναμο».

Π. (δισταζών): «Δὲ ἔμπορῶ νὰ τὴν ὑπο-
φέρω».

Γ. «Αἶ τότε σοῦ βάνω δρό χοιρομέριχ παρα-
πάνω στὴν προῖκα».

Π. (ἐμβριθῶς). «Ἦστερα, ἔχει καλὰ τὰ χρο-
νια τῆς καί...»

Γ. Κουταμάρα! Εἶνε τριάντα χρονῶν —
νέα ἀκόμα! Σοῦ δίνω καὶ πέντε ὀκάδες ξύγγι».

Π. (προθύμως). «Ἐλα, φέρ' τὸ ξύγγι καὶ
τὴν πέρνω».

*

Κυρία (πρὸς κύριον πετόντι τοῦ ἵππου του).
«Πολὺ λυπούμαι, κύριε, διὰ τὸ πάθημά σας».

Κύριος: «Δὲν εἶνε, κυρία μου, τόσο κακὸν
ὅσον φαίνεται. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι τώρα εὐρίσκομαι
εἰς πολὺ καλλιτέραν θέσιν πικρὰ ὅτε ἦμην
ἐφιππος».

*

Αἱ ἰδέαι τοῦ λόρδου Βάκονσφιλδ διὰ τοὺς
ἐξ ἔρωτος γάμους, δύνανται νὰ συνοψισθοῦν ἐν
τῇ ἀκολουθίᾳ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του ἐπιστολῇ,
χρονολογουμένη ἀπὸ τῆς 22ας Μαΐου 1833:

«Λοιπὸν, θέλεις νὰ κάμῃς συγγενὴ τὴν κυ-
ρίαν Ζ; Καλὰ. Μὴ μοῦ ὀμιλεῖς ὁμῶς περὶ ἔ-
ρωτος, διότι ὅλοι οἱ φίλοι μου, οἵτινες ἐνυμ-
φωθήσαν τοιοῦτοτρόπως ἢ ἐχάρισαν τὰς γυναι-

κας ἢ τὰς ἐσκότωναν στὸ ξύλο. Ἐγὼ, δυν-
τὸν νὰ κάμω πολλὰς ἀνοησίας εἰς τὸν βίον μου,
οὐδέποτε ὁμῶς σκοπέω, νὰ νυμφωθῶ μετὰ
ἔρωτα, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἀσφαλὴς ἐγγύησις περὶ
τῆς δυστυχίας».

ΑΙΝΙΓΜΑ

Νῆσος εἶμαι κι' ἂν νὰ κόψῃς τὸ κεφάλι μου θελήσῃς,
Κι' ἂν ἐν πνεῦμα θέσῃς, τότε, νὰ με σφάξῃς νὰ με ψήθῃς.

Παραλειφθεὶς ἀτύχῃς τοῦ ἐν τῷ προηγουμέ-
νῳ φύλλῳ λογογράφου: ὁ κ. Θεόδ. Μ. Μετε-
λοπούλος (Βῶλος).

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Το τῷ. Ἀφῶ σᾶς ἤρεσε ἡ ἐν τῷ τελευταίῳ
κωμειδύλλῳ τοῦ κ. Κορρηλιᾶ ἐρώτησις περὶ τοῦ
«ποῖον οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαιοῦ εἶχον πατέρα», θὰ σᾶς
ἀπευθύνωμεν καὶ ἡμεῖς μίαν ἄλλην, ἐπίσης καλὴν,
καθ' ὑμᾶς, ἀλλ' ὀλίγον δυσκολωτέραν. Ἐρώτησις:
400 δράμια ἄχυρα, ἀπὸ 4 λεπτῶν τὴν ὀκτῶν, πόσας
δραχμάς κάνουν; Ἄν τὸ εὐρετε θὰ σᾶς δώσωμεν
ὡς ἀμοιβὴν ἓνα ὀλόκληρον ἄχυρῶνα διὰ νὰ εὐρητε
καὶ ἄλλου;... φύλλους ἔς τ' ἄχυρα. — Ἐγὼ ὡ-
στὴ. Ἦμπορεῖ νὰ προσεβλήθῃ ὅσον θέλει ὁ ἐγω-
ισμὸς σας ἀλλ' ἔπρεπε νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν, ὅτι «κα-
τὰ τὸν ἀγᾶ καὶ τὸ πισκέσι». Ἦμεῖς τώρα σᾶς ἐ-
γνωρίσαμεν μὴ βιάζεσθε ἀγάλλ' ἀγάλλια γίνεται ἡ
αγορίδα μέλι. — Σ κ ρ ι π. Ἴδου ποῦ σᾶς ἔγεινε
ἡ χάρη! Δὲν θὰ παραπονήσῃς πλέον, ὅτι σᾶς εἶνε
δύσκολον νὰ κρατῆτε συνέχειαν. Με 6 δραχμάς θὰ
ἔχητε: τὰς «Οἰκογενεῖας» ἐνὸς ἔτους, μετὰ τὴν γνω-
στὴν ποικιλίαν τῶν ἐν ἡμερολόγιον πρωτοτυπώτα-
τον κατ' Ἰανουάριον καὶ ἐν μυθιστόρημα ὀλόκλη-
ρον, κατ' Ἰούλιον ἐκάστου ἔτους καὶ ὅτι ἄλλο ἐκ-
δοθῆ ἑκτάκτως ἐκ τοῦ γραφείου τῆς «Οἰκογενεῖας».
Ἀλλὰ δι' ὅλα αὐτὰ ἡ προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς
εἶναι ἀπαραίτητος. — Δ Π. Ἰωάννινα. Ὅλα καλὰ
καὶ τὸ μέλι γλυκό· ἀλλ' αἱ ἀπαιτήσεις σας μᾶς ὑπεκ-
θυμίζουσι τὸ τοῦ συμπατριώτου σας Ἀρβανίτου ἔ-
γοντος ποτε πρὸς τινὰ Χιώτην «Πῶ, ὀρέ! Τοῦτο
νὰ μοῦ τὸ δίνῃς, τὸ ἄλλο νὰ σοῦ τὸ παίρνω κ' ἐκεῖνο
νὰ μοῦ τὸ ἠαρίζεις!... Γκέγκε; γὰ νούκου γκέγκε-
κε; — Δ ι α κ ὸ ν φ. Εἰς ὑμᾶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ
λέγετε, ὡς ὁ λαὸς, «τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ ἀπο-
κεφαλιστοῦ», ἀλλὰ τοῦ ἀποκεφαλι-
στοῦ ἐν τῷ» διότι ἡ ὀνομαστικὴ εἶναι ἀποκεφαλι-
σθεῖς καὶ οὐχὶ ἀποκερολιστή». Ἄλλο ἐν λίθο-
ῆκουσα προχθὲς ἀπὸ σᾶς ἐλέγετε εἰς τὴν λειτουρ-
γίαν «Ἦπερ εὐκράσις — ἀ ἐ ρ ῶ ν εὐ φ ὀ ρ ι α σ —
τῶν καρπῶν τῆς γῆς κτλ» Βεβαίως αἱ λέξεις εἰς τὸ
βιβλίον σας εἶναι γραμμέναι ὡς ἀνωτέρω ἔλλ' ἡ
ἀπαγγελία σας διαστρέφει τὸ νόημα τοῦ συγγραφέως·
πρέπει νὰ ἀπαγγέλητε τοῦ λοιποῦ χωρίζοντες τὰς
λέξεις οὕτω: ὑπερ εὐκράσις ἀ ἐ ρ ῶ ν — (Σταθῆτε ὅλ-
γον) εὐφροσύνη τῶν καρπῶν τῆς γῆς — καὶ καρπῶν

εἰρηλικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἐχετε ἀνάγκη νὰ σπουδάσετε ὀλίγην ἀπαγγελίαν. Δὲν ἀγνοεῖτε, βεβαίως, ὅτι ἡ ἐκκλησία ἔχει πολλήν ὁμοιότητα μετὰ τοῦ θεάτρου καὶ οἱ ἱερεῖς μετὰ τῶν... ὑποκριτῶν.— Τά κ η ν, Δημ. 1) Ὅχι ἢ Ἐλ. τοῦ μπάριπα Ἄλφα, ἀλλ' ἢ Εὐ. τοῦ μπάριπα Γιώτα. 2) Ὁ Κλωναράκης, δυστυχῶς, ἔχει ἀποθάνει πρὸ διετίας· δὲν εἶδες τὸν πρὸ τοῦ ὀνόματός του σταυρόν; 3) Περί τοῦ ὅτι ἡ «ἀπόγνωσις» τοῦ Κ. δὲν εἶναι προσποίησης, θὰ βεβαιωθῆς μετὰ τὴν ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀ λ γ ο υ ς του. 4) Τὰ «ἀνάποδα» ἔγιναν «ἐξῆμαρα». 5) Τὸ δόξ μου τ' ὄνομα, πᾶρ' το σὺ, γειτόνισσα! Ἄν δὲν εἶται ἀδελφός, θὰ εἶσαι ὁμοῦς πρωτεξάδελφος τοῦ συναδέλφου σου «Δ' Ἄλ» εἰς τὴν ἐλευθεροστυμίαν· ὁ φρονιμώτερος ὅλων τῶν συνεργατῶν μας εἶναι ὁ ἐν Πάτραις ἐξάδελφός σου κ. Γεώργιος Π. ἀλλὰ, σὲ παρακαλοῦμεν μὴ κάμῃς λόγον, διότι μᾶς ἔγραψεν, ὅτι ὀνομάζεται δῆθεν Γεράσιμος. Ἡμεῖς προσποιούμεθα ὅτι δὲν εἰζεύρομεν τίποτε. Σοὶ ἀπηγγέσαμεν ἐπὶ πέντε ἐρωτήσεών σου Συχώρα μας καὶ ὁ Θεὸς συχωρήσει σε! — Ἄ τ ε ρ π ε ῖ Δημ. Δὲν εὐρίσκεις ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, τερπνότερον; Ἄλ-λοτε νὰ μὴ ὁμοιοκαταληκτικῆς τὸ «γυρεῖω» μὲ τὸ «εὐρω». — Μ α σ ὄ ν ω: Ἐχετε ἄδικον· ὅπως ἢ τε τιμὴ καὶ ἡ προσβολή, τὴν ὁποῖαν κάμνετε εἰς ἕνα πρεσβευτήν φίλης Δυνάμεως ἀντανακλᾷ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως του, οὕτω καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἱερεῖς ἀνευλάβειά σας, εἶναι ἀνευλάβεια πρὸς τὸν Θεόν, ὃν οὗτοι ἀντιπροσωπεύουσι.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

* * Ὅποιος πηγαίνει σὲ τραπέζι χωρὶς νὰ τὸν προσκαλέσουν, φεύγει χωρὶς νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

* * Δὲν εἶναι καλὸ νὰ πηγαίνῃ κανεὶς τελευταῖος 'ς τὸ τραπέζι, καὶ πρῶτος 'ς τὸν καυγᾶ.

* * Εἰς τοὺς ἀπόντας μένουσιν τὰ κόκκαλα.

* * Διὰ νὰ φάγῃ τις καλὰ, πρέπει νὰ νηστεύσῃ.

* * Ὅσο περισσότερους μαγεῖρους ἔχεις, τόσο χειροτέρα γίνεται ἡ σούπα σου

* * Ἡ κότα ἀνήκει εἰς τὸν πτωχόν, ἀλλ' ὁ πλούσιος τὴν τρώγει.

* * Ὁ πρῶτος καφὲς ἀξίζει μία δεκάρα· ὁ δεύτερος, μιὰ δραχμὴ· ὁ τρίτος, μιὰ λίρα· καὶ ὁ τέταρτος, ἕνα λεπτό.

* * Ἡ πείνα μεταβάλλει τὰ κουκιά εἰς ἀμύγδαλα.

Ἔνας φαγάς.

Ἐν τῷ γραφείῳ μας πωλοῦνται ὅλα τὰ φύλλα τῆς πρώτης ἐξαμηνίας τῆς «Οἰκογενείας» πρὸς δρ. 3 διὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ φρ. χρ. 6 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γ ρ α φ ε ῖ ο ν : Ὁδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36.— Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Δ ι ε υ θ υ ν τ ῆ ς καὶ ἐ κ δ ὶ τ ῆ ς : Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Σ υ ν δ ρ ο μ ῆ ἐ τ η σ ῖ α καὶ προπληρωτέα : Ἐν Ἑλλάδι δρ. 6.— Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος φρ. χρ. 10.

Τ ι μ ῆ φύλλου : Λεπτὰ 10.

Τ ι μ ῆ ἀ γ γ ε λ ι ῶ ν : 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν.

Προετοιμάζεται τὸ «Ἡμερολόγιον τῆς Οἰκογενείας», ὅπερ εἰς τοὺς πληρώροντας συνδρομητὰς παλαιούς τε καὶ νέους

!!! διανεμηθήσεται δωρεάν!!!

*

Παρακαλοῦνται οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς «Οἰκογενείας», οἱ καθυστεροῦντες ἔτι τὴν συνδρομὴν των νὰ μᾶς ἐμβάσωσι ταύτην, ὅπως μᾶς ἀνακουφίσωσιν ὀλίγον ἀπὸ τῶν ὑπερόγκων δαπανῶν μας.

*

Οἱ νέοι συνδρομηταί, ἅμα τῇ πληρωμῇ τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς των λαμβάνουσι δωρεάν :

1) Τὰς Ἐπαγγελίας — ὀλόκληρον μυθιστόρημα.

2) Τὸ Εὐσσοῦ — ποίημα καὶ μουσικὴν ἐκ τοῦ κωμειδουλίου «Ὁ Γέρο-Εὐόρης»

καὶ δύο κωμωδίας τοῦ κ. Δ. Ἀλεξοπούλου

1) Τοὺς Ἐρωτας ἐν Μαγειρείῳ καὶ

2) Τὸ Κουνοῦπι.

Ἐπίσης τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Οἰκογενείας» ὅταν τοῦτο ἐκδοθῇ.

Ἐκ τῆς διευθύνσεως.

Νεῆνες, πτυχιούχος τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς μὲ βαθμὸν «Ἀριστα», ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ γραφείῳ του κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Περσῆς ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ Πρωτοδικείου.